

Vì ta yêu nhau

Lam chợt nhận ra rằng, phải đến khi mất một thứ gì đó bạn mới nó thực sự quan trọng. Hoá ra, cô rất yêu anh.

Hà Nội tháng mười hai. Trời khô và lạnh. Lam nhìn ra ngoài đường từ căn gác nhỏ cũ kĩ. Hơi ẩm như ngấm vào song cửa sổ và cánh cửa gỗ bởi cô ngủ thấy mùi sắt hanh lạnh và ẩm mốc. Năm giờ sáng, sương giăng kín đường, ẩn hiện trong làn sương dày đặc là những ánh đèn đường yếu ớt, một vài đốm sáng phát ra từ xe máy và ô tô rong ruổi nối đuôi nhau.

Không gian tĩnh lặng khiến cô muốn chơi một bản nhạc. Khẽ khàng mở khoá, lúi chúi chiếc ghi-ta đã ngả màu sơn ra khỏi túi, cô bắt đầu đánh, một bản nhạc nhẹ nhàng của Lê Cát Trọng Lý. Những nốt nhạc vang lên và cô hát:

"Có ước mơ tựa như cánh bướm chờ cơn gió vút lên
Có vết thương mười năm đứng âm thầm vì cơn mưa sống lại
Có trái tim tựa như tiếng đàn làm tôi yêu siết bao
Có bước chân dài hơn những con đường về nơi tâm vắng lặng..."

Lam rất ít khi hát nhạc của Lý vì nó buồn và khó hiểu. Nhưng giữa thời tiết lạnh lẽo này thì những giai điệu man mác ấy lại có thể sưởi ấm cô theo một cách rất dễ chịu.

Chuông báo tin nhắn vang lên đột ngột khiến bài hát đứt quãng, cô để chiếc ghi ta sang một bên, cố gắng tìm chiếc điện thoại dưới ánh đèn yếu ớt.

"Kiên vừa gọi cho tao, bảo mày với Quân chia tay rồi. Mọi chuyện là thế nào ?"

Cô không biết trả lời thế nào, lười nhác nhấn lại một tin cụt lủn :

"Thì hết yêu rồi "

Lam – tên của cô. Mọi người nói cái tên này nghe trầm lắng nhưng gai góc. Cô không nghĩ thế, chỉ đơn giản là một cái tên, cô không cho rằng nó có thể nói lên tính cách của mình. Quân thường hay nói Lam lì lợm và khó bảo, anh nói cô quá mạnh mẽ không chịu dựa dẫm vào anh và đôi khi anh cảm thấy chán nản về điều đó. Lam nghĩ cho đến bây giờ, hình như đây là lí do duy nhất khiến cô và anh chia tay.

Một chiều đông muộn, Lam nhận lời biểu diễn phòng trà cho một quán cà phê nhỏ. Quân đến từ rất sớm, ngồi lặng lẽ ở một góc bên ly cà phê, chăm chú hướng lên sân khấu, thưởng thức từng ca từ cô hát. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt của anh, Lam lại nhoẻn miệng cười. Cuộc sống của Lam là gia đình, bạn bè, âm nhạc và Quân. Quân xông xáo, sôi nổi nhưng lại sẵn sàng ngồi im lặng cạnh cô, cùng cô suy nghĩ những điều vắn vơ hoặc chỉ đơn giản là nghe cô hát, sẵn sàng đứng đợi cô giữa cái rét lạnh căm của Hà Nội chỉ vì sợ cô phải về một mình, sẵn sàng thức cả đêm đan khăn để tặng cô vào dịp Giáng Sinh mặc dù là con trai ai lại cầm que đan? Những điều Quân làm khiến cô cảm động, khiến cô nghĩ rằng tình yêu đang tìm đến cô, cô chấp nhận yêu Quân.

Nhưng cuộc sống vốn không phải cổ tích, Lam không phải công chúa và Quân cũng chẳng phải hoàng tử, không có gì có thể trường tồn mãi mãi, yêu nhau điên cuồng thế nào cũng có thể rạn nứt, hỏng hóc, tình yêu giữa Lam và Quân lại mập mờ và nhòa nhạt. Sau khi chia tay, Lam vẫn tiếp tục cuộc sống đơn giản của mình, đi hát ở những phòng trà nhỏ, mỗi tối ngồi trên sofa xem phim Hàn Quốc với mẹ hay đi dạo

phổ với Vi và Kiên. Cô vẫn sống một cuộc sống mình luôn có, dù nó đã thiếu đi hình bóng của Quân. Thật lạ, Lam chưa bao giờ cảm thấy buồn mặc dù cô đã để lạc mất tình yêu của mình giữa lòng thành phố. Nhưng Vi không nghĩ như vậy, Vi nghĩ cô đang cố gồng mình để che giấu nỗi đau của bản thân. Lam mặc kệ, để cho Vi nghĩ thế, để cho Vi ngày ngày đến nhà ngồi nói với cô đủ điều trên trời dưới đất, vì cô không muốn nói nhiều về cuộc tình chóng vánh vừa kết thúc.

"Lúc biết mày và Quân yêu nhau, tao thấy hơi ghen tị. Vì Quân sẵn sàng hy sinh rất nhiều vì mày, nhưng Kiên thì lại hơi vô tâm, nhiều lúc tao hờn giận Kiên vô cớ vì anh chẳng đủ kiên nhẫn để chờ tao quá mười lăm phút trong khi Quân có thể chờ mày mấy tiếng đồng hồ giữa tháng 12. Nhưng tao mừng, vì mày có Quân, mày không biết chăm sóc bản thân, nhưng Quân thì biết. Tao nghĩ nếu yêu Quân, mày sẽ là bà hoàng, có thể dựa dẫm vào Quân mỗi ngày, nhưng ai mà ngờ, chúng mày lại chia tay sớm như thế "

Vi nằm duỗi người trên giường, đôi tay nhỏ nhắn vuốt ve chiếc gối, mở to mắt nhìn lên trần nhà, nói bằng giọng mơ hồ. Lam nằm cạnh, nghịch vài lọn tóc rủ xuống vai, nói :

"Có lẽ Quân không đủ kiên nhẫn "

Vi chồm người dậy, dè bịu : "Không đủ kiên nhẫn ? Tao thấy việc Quân ở bên mày suốt hai năm trời là quá kiên nhẫn rồi. Tao nghĩ nguyên nhân chúng mày chia tay là do mày, phải không Lam"

"Chắc thế, hình như là do tao thật "

"Mày là một đứa cứng đầu và khó bảo"

Lam mỉm cười, ánh mắt miên man nghĩ về những lời nói của Quân, đúng là anh đã phải chịu đựng rất nhiều, cô còn nhớ rõ sự chán chường và bất lực hằn sâu trong mắt anh.

"Mày biết không Vi, ngày Quân nói chia tay trời mưa rất to, Quân ướt sũng và cứng đờ vì lạnh. Nhìn thấy Quân như thế, tao mới nghĩ rằng tao thật độc ác, vốn dĩ tình yêu cao cả của anh tao không xứng để có nó. Những điều Quân làm tao rất cảm động, vậy nên khi anh ngỏ lời tao nghĩ tao cũng yêu anh nhiều như anh yêu tao vậy, thế là tao đồng ý..." Lam bỗng dừng lại, thở dài một hơi rồi nói tiếp : "Nhưng tao lại sai mất rồi, tao không yêu Quân nhiều như những gì tao nghĩ, và vì thế tao đã lạc mất Quân, à không, mất hẳn ý chứ . Quân nói chia tay vì anh cảm thấy mệt mỏi và mất kiên nhẫn, anh nói anh đã cố gắng để chăm sóc tao nhưng tao lại quá thờ ơ và khách sáo, thậm chí tao gặp khó khăn cũng không thêm nhờ anh giúp. Khi Quân nói như vậy, tao biết mình không còn đủ tư cách níu kéo nữa"

"Thế đã bao giờ mày nghĩ mày chấp nhận Quân không phải vì cảm động mà là mày thật sự yêu anh ấy chưa ? Lam ạ, vì lòng tự trọng của mày quá cao quá nên mới không dám mặt dày níu kéo, đôi khi chia tay không phải vì hết yêu mà là cần khoảng cách để suy nghĩ. Trong tình yêu ấy mà, lòng tự trọng xa xỉ lắm"

Vi nghiêng đầu nhìn Lam, sau đó lật đật đứng dậy mặc áo, đeo túi sách đi về, để lại Lam với những suy nghĩ dần trở nên rối rắm. Quả thật, vì câu nói đó của Vi, Lam đã suy nghĩ rất nhiều, về những chuyện đã từng xảy ra. Ừ thì kết thúc, nhưng vẫn cần một lối thoát sáng sủa chứ!

Lam và Quân yêu nhau hai năm, quãng thời gian không dài cũng chẳng ngắn nhưng lại đủ để nếm trọn những cảm xúc đan xen lẫn lộn, đủ để có những kí ức thanh xuân ngọt ngào, đủ để có những nỗi buồn man mác, đủ để có những hạnh phúc nhỏ nhoi. Nhưng tất cả cũng chỉ dừng lại ở chữ đủ. Lam gặp Quân ở hiệu sách như một định mệnh, cô đứng tần ngần trước dãy sách mới xuất bản của một tác giả với cái tên lạ lẫm "Koro", giống như tên đặt cho một con mèo. Lam cứ đứng nhìn một lúc lâu, cho đến khi bên cạnh vang lên tiếng nói:

"Tác giả này có gì thu hút cô thế?"

Lam trầm ngâm: "Không hẳn là thu hút, chỉ là tên của tác giả này giống như tên một con mèo. Thật kì cục!"

"Ồ, thế sao? Vậy cô thấy tác phẩm của anh ta thế nào?"

"Tác giả này là nam ư?" Lam cười, sau đó nói: "Có vẻ anh ta mới viết, nhưng tôi thấy bản thân mình ở trong đó"

Cuộc nói chuyện của Lam và anh, chính là tình cờ như thế. Sau hôm đó, cô gặp anh thường xuyên hơn, anh bắt chuyện, tìm mọi cách để trở nên thân thiết với cô, nhưng Lam lại khách sáo với anh như một người xa lạ. Cho đến khi cô vô tình gặp anh tại tiệc sinh nhật của Kiên, người yêu Vi, cô đã phải cảm thán rằng : Trái đất này thật nhỏ bé! Thế nhưng, sự lì lợm của anh đã dần trở thành thói quen trong cuộc sống của cô, những điều anh làm khiến cô cảm động, khiến cô thâm cảm ơn vì anh đã kiên nhẫn ở bên cô trong suốt hai năm, đến bây giờ Quân ra đi, cô cũng không níu kéo, cô nghĩ anh mong muốn nhiều hơn là việc cô chấp nhận yêu anh là vì cảm mến.

Kể cả sau khi chia tay, Quân vẫn nhắn tin hằng ngày cho cô, dặn cô đi ngủ sớm, đừng thức khuya, nói rằng để đồ ăn sáng trước cổng nhà, dặn cô mau xuống lấy kẹo nguội, gửi cho cô những cuốn sách mới xuất bản của Koro hay vé xem phim vào mỗi dịp cuối tuần. Anh vẫn quan tâm cô như những lúc hai người yêu nhau, sợ cô lạnh, sợ cô ốm, sợ cô mệt mỏi, nhưng trong suốt ba tháng chia tay đó, Lam và anh chưa từng gặp nhau, dù là tình cờ. Mỗi lần anh nhắn tin, Lam đều nhắn lại: "Quân, mình chia tay rồi "

Anh trả lời: "Anh biết"

Lam vẫn đi đi về về giữa trường học, phòng trà, và nhà. Cuộc sống cứ đơn điệu lặp lại như thế, nếu là Quân, anh sẽ kéo cô đi khắp các con phố, sẽ rủ cô đạp xe, sẽ kéo tay cô nũng nịu, sẽ nắm chặt tay cô khi chen chúc giữa dòng người khi đêm xuống, sẽ nói với cô rằng dù có thế nào anh vẫn sẽ nắm chặt lấy tay cô, sẽ không để cô lạc mất anh giữa dòng người vội vã và bom chen kia. Lam thở dài, mất đi Quân, cô nghĩ cô không buồn, nhưng lại thấy thật trống trải.

Giữa thu, khi Hà Nội ngập giữa sắc vàng lãng mạn và man mác buồn, Quân nhắn tin cho cô, một cái tin thật dài.

"Lam, ngày đầu tiên anh gặp em, anh đã rất ấn tượng, vì cách trả lời ngây ngô và cái cách em nhìn cuốn sách ấy, anh đã nghĩ rằng anh muốn gặp em nhiều hơn là một sự tình cờ, thế là anh đã tạo ra cho mình biết bao tình cờ, chỉ để thấy em. Em luôn phàn nàn việc người ta đánh giá em qua tên gọi, nhưng Lam ạ, em như tên của chính mình, trầm lặng và gai góc. Anh nghĩ bước vào cuộc sống của em rất khó khăn nhưng anh lại muốn thử, anh muốn kiên trì, có thể anh đã bước vào cuộc sống của em, nhưng lại chưa chạm được vào trái tim đã phủ đầy rêu của em. Anh cố gắng yêu em, nhưng em lại không yêu anh nhiều như những gì anh nghĩ, em mạnh mẽ, dù trong mưa sa bão táp hay hoang mạc khô cằn, em vẫn sống sót, đối mặt với khó khăn, em không tìm một hướng đi khác mà cứ thích đâm đầu vào nó. Chính vì em mạnh mẽ, nên chưa bao giờ cần tới bờ vai của anh, anh đã tự nhủ phải là tám vai vững chắc để em dựa vào những lúc mệt mỏi, nhưng ngay cả khi bản thân kiệt sức, em vẫn chưa bao giờ chịu dựa vào anh. Anh không muốn em yêu anh vì cảm động, vậy nên anh trả tự do cho em, nhưng hãy cho phép anh quan tâm em mỗi ngày, vì nó đã trở thành thói quen của anh. Những tác phẩm của Koro đều là vì em, cô gái mà Koro nhắc đến trong trái tim mình luôn là em, Lam ạ. Cái bút danh mà em nói như tên con mèo ấy, là tên một nhân vật hoạt hình anh thích, là koro-sensei nghĩa là không gì đánh bại được, nhưng em lại đánh bại được anh. Yêu em!"

Lam cảm thấy khó thở. Không phải vì Quân là Koro, không phải vì Quân luôn cố gắng làm mọi cách để yêu thương cô mà vì Lam cảm thấy một điều chẳng mấy đẹp đẽ gì, cô cảm thấy như bản thân sắp đánh mất một điều gì đấy, một điều thật sự quan trọng đang dần tuột khỏi tay cô.

Hai ngày sau, Vi nói Quân đi Mỹ, một cách đường đột và vội vàng. Cho đến khi Quân đang đứng trên nơi đất khách quê người, Lam mới biết cô không thể gặp anh được nữa. Lam cảm thấy mất anh thật sự, cảm thấy từng tế bào trên cơ thể đang nhức nhối, cô thấy khó chịu, và đau đớn. Lam chợt nhận ra rằng, phải đến khi mất một thứ gì đó bạn mới nó thực sự quan trọng. Hóa ra, cô rất yêu anh.

Khi Quân nói chia tay, Lam nghĩ mình không buồn vì ngày ngày anh vẫn nhắn tin cho cô, vẫn lặng lẽ chăm sóc cô, điều đó khiến Lam vô thức nghĩ rằng đây không phải là chia tay, chỉ là tạm xa, Quân vẫn ở bên cô, vẫn luôn dõi theo cô nhưng đến lúc anh thật sự ra đi, Lam mới đau đớn nhận ra rằng, hai người đã thực sự chia tay.

Những tháng ngày sau đó, Lam sống tràn ngập trong những kí ức, cô đi đến những nơi anh và cô bên nhau, làm những thứ anh và cô đã làm, cô học đan khăn len, học nấu ăn, một mình đứng đợi dưới làn đường hiu quạnh dù chẳng có ai đến. Cô bắt đầu làm những điều Quân đã làm cho cô, mỗi lần như thế, Lam lại bật khóc. Lam làm đi làm lại những điều ấy, Vì luôn ở bên cạnh Lam trong suốt chuỗi ngày kinh khủng ấy, chăm sóc cho cô, cùng cô trải qua mọi chuyện.

"Mày đáng sợ thật, Lam ạ. Hai bác ở Sài Gòn mà nhìn thấy mày như thế này trong mấy năm qua thì chắc đau lòng đến chết mất. Tao tưởng mày phải lạnh lùng lắm chứ, chẳng phải lúc chia tay mày vẫn còn bình thản lắm cơ mà, sao bây giờ lại để bản thân như ma như quỷ thế này. Lúc yêu mày thì mày hơi hột, đến khi buông tay thì mày lại như con điên tình. Rốt cuộc mày đang suy nghĩ cái gì thế hả Lam?"

Vì không ít lần tức giận mắng cô một trận. Lam im lặng. Cô đang trải qua những cảm giác mà Quân đã từng cảm nhận, nó thật kinh khủng và đau đớn. Thế nhưng anh vẫn chịu đựng nó vì cô, vậy nên cô cũng chịu đựng nó đến khi anh trở lại, vì cô yêu anh và sẵn sàng chờ anh trở về. Quân đã chờ hai năm để cô mở cửa trái tim, còn cô muốn chờ cả đời để đợi tình yêu mình đã để lạc mất.

Một ngày cuối đông, Lam nhận được tin nhắn từ một số lạ.

"Anh biết thật điên rồ nhưng anh đang đứng ở sân bay, em có thể ra đón anh được không ? Anh nhớ Hà Nội và ... nhớ em"

Lam vỡ oà cảm xúc, bao nhiêu năm của cô cuối cùng cũng chờ được anh về. Hạnh phúc đã tìm đường về lại bên cô. Lần gặp anh, cô đã từng nghĩ thế giới thật nhỏ bé, nhưng suốt bảy năm nay, cô tìm kiếm mãi cũng không thể tìm thấy bóng dáng anh giữa dòng người xa lạ, mới thấy nó thật to quá. Cuối cùng kích thước của thế giới lại là do hai kẻ ngốc yêu nhau tạo ra.

Một tin nhắn nữa lại được gửi đến: " Những năm qua có lẽ em rất khổ sở, anh cũng rất khổ sở. Hơn trăm lần anh muốn bay nhanh về gặp em nhưng lại không đủ can đảm, anh luôn tự nhủ hết hôm nay rồi đến ngày mai, anh sẽ quên được em. Nhưng Lam này, em bám dai như đĩa ấy, nên anh mới không quên được, sau ngần ấy năm"

Lam tức, nhưng lại phì cười, đưa tay gạt nước mắt. Nếu như em nghĩ cho anh nhiều hơn, nếu như anh nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn, chúng ta sẽ không còn ích kỉ, không còn chịu đựng, như thế sẽ tốt hơn, đúng không Quân?

Vì mình lạc nhau lâu như vậy, tìm thấy nhau lâu như thế và vì ta yêu nhau nên em vô cùng trân trọng anh, Quân ạ!

Sa

09/08/2016